

Maandag 31 augustus 1665

Aantal pestdoden van gisteren: 1143

Totaal aantal sterfgevallen: 30.551

Ik zal je één ding vertellen: de vacht van een egel brandt als een tierelier.

De ontdekking van dit merkwaardige feit was niet het doel van mijn nieuwste experiment. Maar, zoals meester Benedict altijd zei, je weet nooit of iets tot een doorbraak zal leiden. Al had ik door de manier waarop Tom met grote ogen naar de vlammen keek die zich over de kop van de opgezette egel op de vensterbank verspreidden, wel het vermoeden dat dit eerder een ‘terugval’ dan een ‘doorbraak’ was.

Even ter mijn verdediging: ik had Harry niet exprés in brand gestoken. Maar daar zou Tom natuurlijk weinig waarde aan hechten. *Jij steekt nooit iets exprés in brand*, zou hij zeggen, terwijl hij met een boze blik zijn brede armen over elkaar zou slaan. *En toch gebeurt het elke keer.*

Het was, zoals altijd, begonnen met een idee. En met mij die niet geluisterd had naar de stem die zei: ‘Dit is een slécht idee.’

❖ HOOFDSTUK 1 ❖

‘Dit is een slecht idee,’ zei Tom.

Hij tuurde zijdelings naar het ding dat op de rand van de werktafel stond, alsof het zijn ogen zou uitsteken als hij er rechtstreeks naar zou kijken.

‘Je weet nog niet eens waar het voor is,’ zei ik.

Hij beet op zijn lip. ‘Volgens mij wil ik dat ook helemaal niet weten.’

Het geval zag er inderdaad nogal... nou ja, vreemd uit. Het was ongeveer twaalf centimeter hoog, met een uitstulpende bovenkant op een smalle, rechtopstaande buis die stevig ingepakt was in opgevouwen papier. Het bovenste gedeelte van het geheel wiebelde op drie houten stokjes. Uit de onderkant hing een stuk kanonlont.

‘Het is net een paddenstoel,’ zei Tom. ‘Met een staart.’ Hij schuifde bij de werktafel vandaan. ‘Een brandbare staart.’

Ik was toch een beetje beledigd. Het zag er misschien wat vreemd uit, maar dit apparaat was het belangrijkste dat ik ooit had gemaakt. Alle andere spullen in de werkruimte van de apotheek – de aardewerken potten, het gesmolten glaswerk, de lepels, bekers, pannen en ketels – lagen koud en nutteloos in stapels aan de kant. Er hing slechts nog een vage geur van ingrediënten en brouwsels in de ruimte. Zelfs in de enorme, uivormige oven in de hoek gloeide niets. Want dít was namelijk de uitvinding die mijn winkel ging redden.

Vol trots hield ik hem omhoog. ‘Sleedoorns Huis-Uitroker!

Rookt gegarandeerd, eh... uw huis uit. Ehm, aan het verkooppraatje moet nog wat gebeuren.'

'Aan jouw hoofd moet nog wat gebeuren,' mompelde Tom.

Nu ging hij te ver. 'Mijn uitvindingen doen precies waarvoor ze bedoeld zijn.'

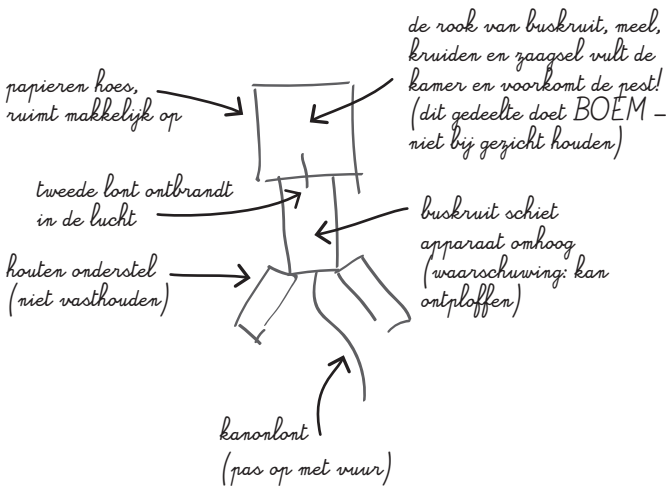
'Dat weet ik,' zei Tom. 'Dat is nou juist het probleem.'

'Maar... kijk dan.' Ik zette mijn Huis-Uitroker weer neer – heel voorzichtig – en liet hem het ontwerp zien, dat ik op een uitgerold stuk perkament had getekend.

'Het is een soort vuurwerk,' zei ik. Wat achteraf gezien misschien niet de beste manier was om te beginnen.

Sleedoorns Huis-Uitroker

Ontworpen door Christopher Rooy, apothekersleerling

‘Je steekt de kanonlont aan. Het buskruit in het onderste gedeelte laat de bovenkant omhoog vliegen. Dan zorgt de tweede lont ervoor dat die ontploft.’ Ik maakte een armgebaar alsof ik op de Beurs zijde aan de man stond te brengen. ‘Vult elke kamer met rook om uw gezin te beschermen! Speciaal ontworpen om de pest te verdrijven!’

‘Ja ja,’ zei Tom. Mijn toneelspel leek het er voor hem niet beter op te maken. ‘Waarom zit er meel in?’

‘Dat is juist het mooie. Let op.’

Ik liep naar de zijkant van de werkruimte, waar ik mijn twee laatste zakken meel had neergezet. Ik schepte een handje op en pakte de brandende kaars die op de werkbank stond. Toen ik het meel erin blies, schoot er een felwitte vlam omhoog.

‘Zie je dat?’ vroeg ik. ‘Het meel ontploft. Daarom is de molen van Campden afgelopen zomer geëxplodeerd. Er hing te veel meel in de lucht.’

Tom drukte zijn vingers tegen zijn voorhoofd. ‘Heb je je laten inspireren door een ontploffende molen?’

‘Ehm... dat is minder gevaarlijk dan buskruit, toch?’ Tom leek dat niet als een aanbeveling te beschouwen. ‘Hoe dan ook, als het meel ontploft, verbranden het zaagsel en de kruiden ook, waardoor de kamer vol rook komt te staan. En rook is voor zover we weten de beste manier om de pest te voorkomen. We kunnen ze ook op bestelling maken en de klant zelf het hout laten kiezen.’

‘Waarom zouden ze niet gewoon een vuurtje aansteken?’ vroeg Tom.

‘Je kunt toch niet zomaar overal in je huis vuurtjes stoken?’ antwoordde ik.

‘Nee, dit lijkt me een stuk veiliger.’

‘Het ís veiliger,’ zei ik stellig. ‘Je moet het gewoon uit de buurt van de gordijnen houden. En olielampen. En huisdieren. En... kijk, ik zal het je laten zien.’

Tom deed nog een stap achteruit. ‘Ho eens. Je gaat dat toch niet echt aansteken, hè?’

‘Wat moet ik er anders mee doen?’

‘Ik dacht dat je me in de maling stond te nemen.’

Vanaf de hoge planken met ingrediënten kwam een mollige duif met peper-en-zoutspikkels naar me toe gefladderd. Ze koerde.

‘Goed zo, Bridget,’ zei Tom. ‘Misschien kun jij hem wat gezond verstand bijbrengen.’

Bridget pikte naar de kanonlont. Ze deinsde met een gesmoord piepje terug en vloog met klapwiekende vleugels langs de trap naar boven.

‘Zie je nou wel?’ Tom dook weg onder de werktafel. ‘Zelfs die vogel denkt dat je niet goed bij je hoofd bent.’

‘Als ik straks tot aan mijn knieën in het goud sta, krijg je hier spijt van,’ zei ik.

Van achter het hout riep Tom: ‘Ik waag het erop.’

Ik stak de lont aan. Ik keek even naar de knetterende vonken en ging toen bij Tom achter de tafel zitten. Niet omdat ik me zorgen maakte, natuurlijk. Het leek me gewoon wel... verstandig.

De lont bereikte de onderkant van het apparaat. Heel even gebeurde er niets.

Toen vatte het buskruit vlam. Er klonk gesis en uit de onderkant schoten vonken. De buis steeg op.

Ik trok Tom aan zijn mouw. ‘Hij doet het! Hij doet het!’

Toen begon de tweede lont te branden. Uit de onderkant

kwam een dun, rokerig vlammetje. Langzaam zakte de buis opzij. Toen schoot hij door de deuropening de winkel in.

‘Was dat de bedoeling?’ vroeg Tom.

‘Nou...’ zei ik, maar het antwoord moest zijn: ‘nee’.

We zagen een lichtflits door de deur naar de winkel. Toen hoorden we een KNAL. Die knal had ik verwacht. De stem daarna niet.

‘AAAAH!’ zei de stem.

➤ HOOFDSTUK 2 ➤

We stormden de winkel in. Daar stond ik enigszins in tweestrijd.

Het goede nieuws: mijn uitvinding had gewerkt! De winkel stond door mijn Huis-Uitroker daadwerkelijk vol met dichte, zoete rook. Het slechte nieuws: er zat een grote zwarte schroeiplek op de muur tussen de voordeur en het raam. En bij het slechte nieuws hoorde ook dat Harry, de opgezette egel op de vensterbank, in brand stond.

Hoestend en maaierend met zijn armen rende Tom de winkel door om de voordeur open te gooien. Hij greep de staart van de egel – het enige stukje dat nog niet in lichterlaaie stond – en smet het dier de straat op. Harry tolde in een vlamme boog door de lucht en stuiterde twee keer op de keien voordat hij tot stilstand kwam en rustig uitbrandde.

Tom draaide zich om en keek me boos aan. Ik werd rood. ‘Hoor eens...’ begon ik. Toen besepte ik dat de winkel leeg was. ‘We hoorden toch iemand schreeuwen?’

Tom zette grote ogen op. ‘Je hebt een klant opgeblazen.’

‘Het scheelde maar een haartje,’ zei een bibberige stem.

Van achter de uitstaltafel bij de haard kwam een mannenhoofd tevoorschijn. Ik zag het bekende pluizige witte haar, de licht troebele ogen. En mijn hart maakte een sprongetje.

‘Meester Isaac!’ zei ik.

‘Goed om te zien dat jullie je vermaken.’ Isaac kroop onder de tafel vandaan en duwde zich met de krakende traagheid van een bejaarde overeind.

Ik haastte me naar hem toe en bleef vlak voor hem staan.
'Gaat het?'

'In elk geval beter dan met die egel.' Isaac veegde het stof van zijn kniebroek. 'Mag ik vragen naar de reden van dit gebeuren? Heeft het dier je woede gewekt?'

'Dat was mijn uitvinding. Om de pest te bestrijden.'

Hij knikte. 'Wie in de as gelegd wordt, zal inderdaad niet snel ziek worden, lijkt me.'

Mijn gezicht gloeide. 'Het spijt me heel erg.'

'Niets aan de hand.' Hij ontdekte een schroeiplek op de schouder van zijn wambuis. 'Of: weinig aan de hand, in elk geval. Zit er maar niet over in.'

Ondanks mijn schaamte was ik heel blij om hem weer te zien. Isaac Teller, de boekverkoper, was een van de weinige vrienden van meester Benedict geweest. En ook een van de mijne, zo was gebleken toen hij Tom en mij had geholpen om de Sekte van de Aartsengel op te rollen, die de afgelopen lente meer dan tien mannen had vermoord, onder wie mijn meester. Isaacs winkel was weggestopt tussen een stel pakhuizen ten noorden van de Theems. Maar veel belangrijker was dat hij in een gewelf diep onder de winkel een geheime alchemistenbibliotheek beheerde, vol oude werken met eeuwen aan geheimzinnige kennis. Ik was er twee keer geweest, de eerste keer om een sleutel op te halen waarmee ik het geheim van meester Benedict kon vinden. En nog een keer vier weken later, nu om datzelfde geheim te verstoppen waar mijn meester me naartoe had geleid: het recept voor een verschrikkelijk, explosief wapen dat het Vuur van de Aartsengel werd genoemd.

Ik wou dat ik er vaker was geweest. Isaacs gezellige, knusse winkel was al snel een van mijn lievelingsplekken geworden.